

Pri nas, to smo obilo skusili, se ne opravi nič samo z lepo besedo, zato bode še marsikaterega trdo zadela gozdna postava, predno pridejo naši ljudje do spoznanja, da je v gozdih treba varčno gospodariti.

Gospodarske izkušnje.

Pomoček zoper kokanje kokoši.

Kdor ima veliko kuretine, naveliča se poletni čas vednega kokanja kokoši, ker vedno posedajo po gnjezdih in nič ne neso. — Navadno se koklje v vodo potapljaajo, stradajo in rabijo se še druga taka konjaška zdravila, ki pa vrh tega nič ne pomagajo. Nek izkušenec priporoča pa sledeče sredstvo z zagotovilom, da zmiraj pomaga: Koklja pusti se par dni pri miru na gnjezdu, potem pa se dene v kurnjek, ki ima kamnita ali sicer popolnem gládka tla, na katerih koklja nima skušnjave počepati; v kurniku pa morajo biti palice, na katere se kokoš lahko vseda. Tu se koklji daje jedi in pijače, kakor sicer in dodá se ji mlad in krepak petelin. Tako življenje z družino prežene ji kokanje v malo dneh in pred tednom zopet začne nesti. — Poskusite, saj nič ne veljá; ako pomaga, je pa dobro.

Naznanilo.

Na vrtu kmetijske družbe v Ljubljani na Poljanah je na prodaj semenska sibirská rž liter po 10 kr., in pšenica specialiteta, liter po 15 kr. Pšenice je le še 19 mernikov; ker se bliža čas setve, naj se tedaj kmalu oglasi, kdor je želí. Pridelek je prav bogat, nasad daje po 2 mernika in ni nikoli snetjava.

V Ljubljani 20. avgusta.

Jožef Vodè, oskrbnik.

Potovanje cesarjevo po Kranjskem.

Tretji dan. (13. julija.)

(Dalje.)

Od strelišča in državne drevesnice podali so se presvitli cesar k ljudski veselici, katera je bila priredjena na senožeti pod mestnim gradom „Tivoli“ na levici od velikega drevoreda, ki pelje iz mesta proti gradu. Na oni senožeti izrastla je iz tal cela dolga vrsta lepih poslopij in tujcu, prišedšemu v Ljubljano, dozdevalo se je, da pride v oddelek dunajskega „Praterja“, ko je zagledal lepo zrezljane paviljone, restavracije, kegljišča, pivarne, motovila za guncanje, vrtila s konji, jeleni, kočijami, katere je spremljala bobneča turška godba in vabila radovedneže.

Iz Ljubljane gori od „Mokarja“ in „Maliča“ vrelo je vse črno ljudstva, še bolj živi pa so bili oddelki velikega drevoreda proti Koloseju in Šiški, ker tam zbiral se je sprevod, katerega se je vdeležila, kakor morebiti nikdar poprej tako, kranjska dežela, zbrana po vsakovrstnih svojih zastopnikih, z namenom, pokloniti in pokazati se svojemu ljubljensmu vladarju. — Tukaj zbralo se je vse deloma v vrstah sprevoda, deloma med gledalci. Sprevod vam kazal je zeló vsa društva dežele in poleg njih ves naš narod deloma v njegovih sedanjih, deloma pa v njegovih preteklih nošah, katere se kažejo pri ženitovanji in sicer bolj zanimivih prilikah. Sprevod pričenjalo je trideset kmetijskih mladenčev na neosedlanih konjih s trakovi z deželnimi barvami za klobuki in s črno-rumenimi opasi čez pleča na prsi. Za njimi šli so paroma po vojaško oblečene dolenjske meščanske

straže s svojo godbo. To so, kar se zadeva oblačila, bolj vojaško, kakor družbe veteranov, osnovana društva, katera združujejo vse nekdanje vojake ne gledé na starost. Za njimi sledili so „Sokoli“ ljubljanski in nemški „Turnarji“, ki niso doma pozabili svojih nemških trakov. Potem sledili so pevci čitalnice blizo 200 na številu, za njimi filharmonično društvo, in dalje društvo katoliških pomočnikov ljubljanskih in onih iz Šentvida nad Ljubljano, ki so vsi lepo zastopali one kroge, kateri z napredovalnim podukom in spretnimi rokami zastopajo naše obrtništvo družinam svojim in državi na blagor in čast oddaljeni od onih prekucijskih načel, katera hočejo vsakemu stanu zahtevati brezozirne prednosti pred vsemi drugimi ne gledé na to, ali je tedaj vsem drugim mogoče še obstajati ali ne in brez ozira na zapovedi krščanske ljubezni do bližnjega.

Pevska in bralna društva poslala so iz vse dežele pred cesarja svoje zastopnike in enako tudi lepo razširjene požarne straže. — Potem pa sledili so pravi zastopniki vseh občin naše dežele: župani in občinski svetovalci vseh občin iz vseh krajev naše dežele vsak v narodni noši svojega kraja. To bil je pač najlepši pozdrav vsake vasi in hiše naše dežele.

Videti je bil tukaj čvrst Gorenjec, ponosen Notranjec, jednat Kraševac, prebrisan Ribničan, ličen Beli Kranjec in vljuden Dolenjec, vsak v zavesti visoke časti, da gre v imenu svoje občine pred cesarja.

Dalje sledile so s pevci tudi pevke iz Šiške in z drugih krajev ljubljanske okolice v najlepši naši narodni noši: v črni obleki in lično belo pečo s stoječo penkljo vrh glave. — To lepo in okusno nošo občudovalo je s cesarjem vred vse tuje občinstvo in želeti je, da bi se poleg izvirno lepe stare noše naših Belih Kranjic ta noša ohranila v narodu za vsako praznično priliko. — Za pevkami sledili so še lovci v lovški obleki s psi in raznovrstno divjačino, potem pa sprevod svatov z balami, nevesto in ženinom, teto in družicami, drugom, svati vsake vrste z odraščeni in otroci, vsi v lični gorenjski obleki. Ženske nosile so nekdanje navadne dragocene, pa ne ravno okusne avbe, židane rute, oklepanke itd., moški pa so bili v jerhastih hlačah in deloma žametastih, deloma v škrlatastih „lajbcih“ z belosvitlimi gumbami, klobuke kastorce, spodaj na glavi še židane kape, na klobukih v pušelje povit „roženkraut“, nagel in rožmarin.

Še je sledil drugi voz s sodom vina z vincarji in drugim spremstvom, ki so nosili pridelke kmetijstva, in potem rudokopi s pridelki rudninskimi.

Ves sprevod bil je v resnici velikansk in krasen, kakor se ne more vrediti drugače, kakor pri taki slovesni priliki z združenimi močmi.

Poleg sprevoda bilo je pa v vseh oddelkih velikega drevoreda, v katerih se je zbiral sprevod, največ pa na prostoru za ljudsko veselico, toliko neizmerno ljubljanskega in vnanjega ljudstva, da je težko število tudi le primeroma uganiti, ni pa dvoma, da je bilo poleg ljubljanskih 20.000 ljudi še tri do štirikrat toliko vnanjih.

Ko so presvitli cesar došli v svoj „cesarski“ paviljon, začel se je memo njih premikati krasni sprevod, ki je cesarja pozdravljal z živahnimi živio-klici, presvitli cesar pa so sprevod ogledavali z očividno zadovoljnostjo in radostjo, pohvaljujoči zdaj lepo vredjenje, zdaj čvrste ljudi.

Ko so došli svatje z nevesto in družicami, nagovorili so med drugimi gospico Grassellijevo, nevesto, teto Murnikovo, starešino Fr. Drenika in so izrekli svojo zadovoljnost o lepem sprevodu in se potem podali med gosto množico ogledujoči lepo vredjeno veselico in skozi in skozi navdušeno veselo.